

PAVOL JANÍK

Úcta k obetiam

Každý ľudský život je jedinečný a nenahraditeľný, ale v súvislosti s aktuálnym pokusom zaviesť v Slovenskej republike nové pamätné dni, ktoré by mali pripomínať obeť sovietskej okupácie a následnej normalizácie (1968 – 1989) sa nevedojak žiada uviesť elementárne štatistické údaje o počte obetí relevantných udalostí moderných slovenských dejín.

V období represálií v rokoch 1948 – 1954 bolo na Slovensku z politických dôvodov odsúdených na smrť 45 osôb.

Okupácia si do konca roku 1968 vyžiadala na Slovensku 30 obetí.

Predpoludním 16. júna 1944 zaútočili na objekty v Bratislave (rafinériu a zimný prístav) americké bombardéry. Nálet neprežilo 78 ľudí.

Niekdajší prominentný disident a následne prezident Československej socialistickej republiky Václav Havel vyhlásil 1. januára 1990 nevídanú amnestiu. Z celkového počtu 33 700 nepodmienečne odsúdených (z toho 10 000 na Slovensku) prepustili 23 500 osôb, teda viac ako dve tretiny, vrátane vrahov. Štatistika obetí nie je verejne dostupná, ale boli medzi nimi aj ženy a 8-mesačné dievčatko.

Prvá vláda Mikuláša Dzurindu, ktorá pozostávala zo širokej koalície pravicových i ľavicových strán, odsúhlasila prelety bombardérov NATO nad naším územím. Intervencia NATO proti Juhoslávii sa uskutočnila bez mandátu Bezpečnostnej rady OSN. Bombardovanie sa začalo 24. marca 1999 a trvalo 78 dní. Podľa Human Rights Watch prišlo o život 500 ľudí, juhoslovanské úrady uvádzajú 2 500 mŕtvych. Slovenským politikom, ktorí umožnili tento masaker, sa iste dodnes dobre spáva.

Ťažko prehliadnuť sústredené úsilie posudzovať a odsudzovať naše dejiny výlučne v rozpätí od 21. augusta 1968 do 17. novembra 1989.

Dôvody sú očividné, ale vzhľadom na apriórnu úctu k obetiam ich radšej nebudem konkretizovať. Spolieham sa na zdravý rozum väčšiny čitateľov.

<http://pavoljanik.sk/periodika.html>